

Kornēlio Fabro un Svētā Hosemarija Eskrīva, dižā filozofa domas par Opus Dei dibinātāju

Pārpublicējam rakstu, ko
uzrakstījis mons. Fernando
Okariss, Opus Dei prelāts, kas
sākotnēji publicēts

L'Osservatore Romano (2011.
gada 25. jūnijs). Šajā rakstā
autors reflektē par vienu no 20.
gadsimta ievērojamākajiem
filozofiem galvenajām atziņām
par svētā Hosemarijas
antropoloģiju un teoloģiju.

16.06.2024

Tēvs Fabro bija stigmatīns, liels filozofs un universitātes profesors. Man viņa piemiņa ir cieši saistīta arī ar viņa attiecībām ar svēto Hosemariju Eskrivu, Opus Dei dibinātāju, lai gan viņi nekad nebija tikušies.

Tēvs Fabro bieži pieminēja skumjas, ko viņš izjuta par to, ka nav personīgi saticis svēto Hosemariju, kuru viņš pazina un ļoti apbrīnoja, lasot viņa rakstus. Šīs zināšanas papildināja viņa draudzība ar bīskapu Alvaro del Portillo, pirmo Svētā Hosemarijas pēcteci, un ar citiem Opus Dei prelatūras locekļiem, īpaši ar filozofu Karlosu Kardonu.

Kornēlio Fabro apbrīna un cieņa pret svēto Hosemariju zināmā mērā bija intuitīva. Viņam šķita, ka dibinātāja

vēstij piemīt Evaņģēlija *sine glossa* šarms, kā es vairākkārt dzirdēju viņu sakām. Šī apbrīna pieauga arī no intelektuālā viedokļa, pateicoties viņa uzmanīgajām pārdomām, kas iedziļinājās līdz pat jebkura jautājuma būtībai. Domāju, ka tas bija iemesls, kāpēc Kornēlio Fabro jau 70. gadu sākumā mudināja mūs īstenot svētā Hosemarijas plānu, kas vēlāk kļuva par realitāti Pāvesta Svētā Krusta universitātē.

Nevaru neatcerēties ar sirsnīgu pateicību tēva Fabro bieži izteikto vēlmi (un ar viņa priekšniecības atļauju īstenoto) uzdāvināt mūsu Universitātei savu iespaidīgo bibliotēku: iespaidīgu ne tikai kvantitātes (aptuveni 30 000 sējumu), bet galvenokārt kvalitātes ziņā. Un es nevaru nepieminēt arī brīnišķīgos seminārus, ko viņš vadīja Svētā Krusta universitātes studentiem un profesoriem.

Fabro veltīja vairākus darbus tam, lai ar sev ierasto stingrību komentētu dažus galvenos svētā Hosemarijas mācības elementus. Es šeit pieminēšu tikai divus no tiem, kurus uzskatu par īpaši nozīmīgiem. Pirmkārt, tas ir raksts ar nosaukumu *El primado existencial de la libertad* [Brīvības eksistenciālais primāts], kas attīstīja un papildināja īsāku tekstu, kurš 1977. gadā tika publicēts L'Osservatore Romano ar nosaukumu *Un maestro de libertad cristiana* [Kristīgās brīvības skolotājs].

Tēvs Fabro (kurš, kā zināms, ir daudz studējis un rakstījis par brīvības tēmu) ļoti labi saskatīja un izskaidroja dziļo oriģinalitāti, ar kādu svētais Hosemarija palīdz mums iedziļināties šīs lielās Dieva dāvanas izzināšanā gan dabas, gan, vēl jo vairāk, žēlastības kārtībā - Dieva bērnu brīvības, ko Kristus mums ir izcīnījis. "Tikai kristietis, kas

ir pilnīgi paklausīgs žēlastības impulsiem, ir patiesi un pilnīgi brīvs," viņš rakstīja. "Opus Dei" dibinātāja mācībā šī Evaņģēlija vēsts spīd īpašā gaismā. Tas ir paradokss, lielākais paradokss mūsu eksistencē. Bet kristietībā augstākās patiesības vienmēr parādās paradoksālā formā. Tādējādi grēka ievainotā un garā novājinātā cilvēka patiesā, tas ir, "īstā" brīvība ir atrodamā patiesā, tas ir, "īstā" paklausībā Dievam, atsakoties no sevis un pasaules gara, caur tagadējās dzīves ciešanām un caur nostalgiju pēc mūžīgās dzīves."

Viņš turpināja: Opus Dei dibinātājs "pilnīgā saskaņā ar Vatikāna II koncilu kā pirmo labo, kas kristiešiem ir jācieņa un jāveicina, izvirza tieši personīgo brīvību, lai brīvības pārkums tiktu ne tikai atzīts doktrīnā, bet arī izdzīvots praksē, arī attiecībā uz citiem cilvēkiem." Tomēr, kā secina Fabro, "kristīgās brīvības eksistenciālā

prioritāte, ko ar tik lielu enerģiju sludina Eskrīva, neatstāj cilvēku atstātu pašu spēkos, bet ir neatdalāma no apziņas, ka cilvēks var sasniegt Kristu tikai caur krustu un Dievmātes, Kristus Mātes un mūsu Mātes vadībā un palīdzībā".

Otrs tēva Fabro teksts, uz kuru es vēlētos atsaukties, saucas *El temple de un Padre de la Iglesia* [Baznīcas tēva mets]. Tā ir plaša Opus Dei dibinātāja rakstu galveno tēmu analīze, kas balstīta uz viņa līdz tam laikam (1992. gadam) publicētajiem darbiem. Šis ļoti detalizētais pētījums ļāva tēvam Fabro secināt, ka svētais Hosemarija "apvieno mistisko intuīciju ar visdrošāko doktrinālo ortodoksiju, tādējādi maigi, bet stingri vedot lasītāju pa dedzīgas kontemplācijas un asas apustulācijas ceļu. Nešķiet pārspīlēti teikt, ka mūsdienās šie darbi ir neizsmelams iedvesmas avots jaunai Dieva Baznīcas rītausmai pasaulē."

Mūsdienu pasaulē vērojamā plašā sekularizācija, protams, ir šķērslis Baznīcas pestījošajai klātbūtnei pasaulē. Pārdomājot Opus Dei dibinātāja domas, tēvs Fabro raksta, ka "uz sekularizācijas izaicinājumu Baznīca ar Escrivá atbild visradikālākajā un visefektīvākajā veidā: ne iesprotojot kristietī aiz barikādes, kas uzcelta, lai sevi aizstāvētu, ne neprātīgi pieņemot ticībai naidīgu kultūru, bet gan apliecinot, ka Vārda iemiesošanās ir mūžīgi aktuāls pamats cilvēka pārtapšanai Kristū un caur cilvēka darbu - visas radības pārtapšanai".

Dziļums, ar kādu Kornēlio Fabro ir notvēris svētā Hosemarijas garīgās vēsts galvenos aspektus, liecina par viņa spekulatīvā prāta asumu. Pats tēvs Fabro teica, ka viņa filozofiskā darbība ir attīstījusies trīs pamatvirzienos. Pirmais bija interpretēt un padziļināti iedziļināties svētā Toma Akvīnas

domās, kas noveda pie tā, ko Fabro sauca par būtisko tomismu, kura centrā bija būtnes kā akta un atbilstošā līdzdalības jēdziena pāraskaidrošana. Otrs virziens bija modernās un mūsdienu filozofijas studijas, kas viņu noveda pie tā, ka viņš ar īpašu rūpību pētīja ciešo saikni starp ateismu un imanences filozofiju. Trešais virziens bija Kjerkegora opozīcijas Hēgelim aizstāvēšana, kjerkegoriski aizstāvēdams personīgo brīvību un izvēli veltīt sevi Absolūtam, tas ir, Dievam.

Visi šie trīs virzieni saplūda, un tos nevar uzskatīt tikai par modernās domas noraidījumu. Kornēlio Fabro intelektuālajā maršrutā mēs sastopamies ar milzīgām pūlēm saglabāt visu, kas ir vērtīgs modernajā domāšanā, kristīgā reālisma gaismā. Arī šeit mēs varam saskatīt patiesu saskaņu ar Sv. Hosemarijas, kurš rakstīja: "Tā kā jūs vēlaties apgūt katolisku jeb

universālu mentalitāti, šeit ir dažas īpašības, uz kurām jums jātiecas: redzesloka plašums un padziļināta iedziļināšanās tajā, kas katoļu ortodoksijā ir palicis dzīvs un nemainīgs; pareiza un veselīga vēlme, kurai nekad nevajadzētu būt vieglprātīgai, no jauna iepazīstināt ar tradicionālās domas standartmācībām filozofijā un vēstures interpretācijā; rūpīga izpratne par zinātnes un mūsdienu domas tendencēm; pozitīva un atvērta attieksme pret pašreizējām pārmaiņām sabiedrībā un dzīvesveidā" (Furrow, nr. 428).

Runājot par dziļumu, ar kādu tēvs Fabro aptvēra svētā Hosemarijas mācības galvenos elementus, jāņem vērā arī tas, ka Fabro, būdams filozofs, bija arī teologs, un ne tikai tādēļ, ka viņš bija sagatavojies priesterībai un vēlāk studējis un publicējis, bet arī un galvenokārt tādēļ, ka viņš vienmēr uztvēra savu

veltīšanos filozofijai kā kaut ko neatdalāmu no savas priesterības dzīves - kā kalpošanu Patiesībai, kas ir Jēzus Kristus. Dažas dienas pēc savas priesterā ordinācijas 50. gadadienas, 1985. gada 25. aprīlī datētā vēstulē tēvs Fabro man teica: "Es esmu pārliecināts, ka viņa priesterība ir viņa sirdslieta: Fabro savā vēstulē, ko viņš saņēma no priesterā Fabro: "Dievišķais Providence un nemitīgā Dieva Mātes aizbildniecība vienmēr man ir palīdzējusi, jo īpaši vislielākā riska un ciešanu brīžos. Es to uzskatu par dievišķās žēlastības zīmi. *Cupio dissolvi et esse cum Christo*. Es ar palāvību un, es pat teiktu, ar mierīgu prieku gaidu "Tā, kam jānāk" atnākšanu. Piecdesmit gadus nemitīgi cenšos, kalpojot patiesībai, ar acīm, kas vērstas uz savu nožēlojamo stāvokli, bet arī ar bezgalīgu pateicību par tik augstu mērķi, ar cerību, kas netiks atspēkota".

Romana, Nr. 52, 2011. gada janvāris-
jūnijs, 109.-12. lpp.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/kornelio-
fabro-un-sveta-hosemarija-eskriva-diza-
filozofa-domas-par-opus-dei-dibinataju/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/kornelio-fabro-un-sveta-hosemarija-eskriva-diza-filozofa-domas-par-opus-dei-dibinataju/)
(6.08.2025)